

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Michaely Pařízkové a přísedících Evy Ondráčkové a Ing. Jindřicha Relicha v hlavním líčení konaném dne 21. září 2010, t a k t o :

Obžalovaná mladistvá

T. N. ,

nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx, bez pracovního poměru, dosud netrestaná,

je v i n n a, ž e

dne xxx na chatě v obci Xxx, Xxx, ihned poté, kdy v době mezi 11.00 až 13.00 hodinou, po předchozím utajovaném těhotenství, spontánně porodila do WC mísy živé a životaschopné dítě ženského pohlaví, oddělila nůžkami pupeční šňůru a přestože si byla vědoma toho, že svým jednáním může přivodit smrt dítěte, odložila dítě bez dalšího poporodního ošetření a jakékoliv další pomoci na dno skříně ve vedlejším pokoji, kde jej zaházela hadry a oblečením, o proběhlém porodu a novorozenci nikomu neřekla a když v odpoledních hodinách téhož dne byla nucena z důvodu silného krvácení vyhledat lékařskou pomoc a při vyšetření bylo zjištěno, že je krátce po porodu, teprve po několika dalších hodinách na opakované dotazy lékařů a policie sdělila, kde novorozence ponechala a zde také bylo téhož dne xxx v 19.20 hodin hlídkou policie nalezeno živé novorozené dítě ženského pohlaví, v silně podchlazeném stavu, k jehož smrti nedošlo jen díky odborné lékařské pomoci, přičemž obžalovaná jednala výše uvedeným způsobem v důsledku výjimečného rozpoložení, jež mělo původ ve fyziologických a psychologických procesech vyvolaných porodem při současné poruše osobnosti mladistvé a jenž bylo pokračováním defektního a patologického prožívání těhotenství,

t e d y : dopustila se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jako matka v rozrušení způsobeném porodem usmrtí své novorozené dítě ihned po porodu, tohoto jednání se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, k jeho dokonání však nedošlo,

č í m ž s p á c h a l a

provinění dle § 6 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. vraždy novorozeného dítěte matkou dle § 220 trestního zákona ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 trestního zákona.

a o d s u z u j e s e

podle § 220 tr.zákona za použití § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření **odnětí svobody** v trvání **3 (t ř í) let**,

podle § 24 odst. 1 písm. j) a § 33 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. se výkon tohoto trestního opatření podmíněně odkládá **na zkušební dobu s dohledem v trvání 3 (t ř í) let**,

podle § 21 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. za použití § 72 odst. 2 písm. a), odst.3 tr. zákona se obžalované ukládá **ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě**.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze podala obžalobu na mladistvou T. N. pro provinění dle § 6 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. vraždy dle § 219 odst. 1 odst. 2 písm. e) trestního zákona ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 trestního zákona, jehož se mladistvá měla dopustit tím, že dne xxx na chatě v obci Xxx, Xxx, ihned poté co v době mezi 11.00 až 13.00 hodinou, po předchozím utajovaném těhotenství, spontánně porodila do WC mísy živé a životaschopné dítě ženského pohlaví, oddělila pupeční šňůru a v úmyslu novorozené dítě usmrtit ho odložila bez dalšího poporodního ošetření a jakékoliv další pomoci na dno skříně ve vedlejším pokoji, kde ho zaházela hadry a oblečením, o proběhlém porodu a novorozenci nikomu neřekla, až když v odpoledních hodinách téhož dne byla nucena z důvodu silného krvácení vyhledat lékařskou pomoc, při vyšetření bylo zjištěno, že je krátce po porodu a teprve po několika dalších hodinách na opakované dotazy lékařů sdělila, že novorozence nechala na chatě, kde bylo následně novorozené dítě ženského pohlaví dne xxx v 19.20 hodin hlídkou policie nalezeno živé, v silně podchlazeném stavu a k smrti novorozence nedošlo jen díky odborné lékařské pomoci.

Mladistvá **obžalovaná T. N.** k věci v hlavním líčení uvedla, že na to, že je těhotná, přišla ve čtvrtém měsíci, kdy ji upozornila kamarádka L. B., že tloustne a že by to mohlo být těhotenstvím. Udělala si těhotenský test, který byl pozitivní. Bála se reakce prarodičů a proto o těhotenství nikomu neřekla, ani nešla k lékaři, nechala to být a čekala, jak se to dál bude vyvíjet. Nebála se ani tak toho, co by jí prarodiče mohli udělat, spíše měla obavy o jejich

zdraví. Děda je po několika infarktech a babička je hysterka, obžalovaná si neuměla představit, že by přišla před babičku s tím, že má dítě. Navíc měla na paměti situaci své matky, která otěhotněla v osmnácti letech a její rodiče (tj. prarodiče obžalované) ji později i s přítelem vyhodili z bytu.

Předmětného dne xxx odjely s babičkou za dědou na chatu, obžalovaná měla od rána bolesti, ale přikládala to tomu, že něco špatného snědla. Při obědě se jí dělalo hůř, tak si vzala jen rohlík, pak šla na záchod, protože se jí chtělo zvracet a začínala mít průjem. Zjistila, že začíná rodit, zkoušela tlačit. Zavřela dveře od záchodu, aby tam nikdo nemohl, babička, která je ráznější povahy, pořád chodila za dveře a ptala se, jestli je jí dobře. Potom dveře otevřela a na chvíli vyšla ven, abych babičku ujistila, že je jí relativně dobře. Porodila v okamžiku, kdy babička s dědou byli venku na zahradě. V průběhu porodu byla slabá a strašně se jí motala hlava, viděla věci dvakrát, třikrát, chtělo se jí zvracet. Hlavně ale byla v šoku, protože v tu chvíli nevěděla, co se děje, bylo toho moc a nestíhala přemýšlet. Před sebou měla dítě, za sebou babičku, vedle sebe dědu, byla ve velkém stresu. Dítě bylo bledé, nejevilo známky života, nekřičelo, nebrečelo, tak mu zkoušela dát prsty před nos, jestli dýchá. Potom zkoušela chvíli masáž srdce, ale to ji vyrušila babička s tím, že by měla jet k doktorovi. Obžalovaná ji ujistila, že je jí lépe a za chvíli vyjde ven. Babička odešla a obžalovaná dítě odnesla do vedlejšího pokoje, kde jej položila dolů do skříně. Celou dobu byla přesvědčena, že je mrtvé, a tak nechtěla, aby ho někdo našel. Zaházela ho věcmi, ale nechala mu pro jistotu hlavu venku.

V této fázi se výpověď obžalované lišila od její výpovědi z přípravného řízení, v níž se o svém přesvědčení o tom, že je dítě mrtvé, nezmiňovala. Naopak popsala, že na záchodě porodila holčičku, zabalila ji, aby jí nebyla třeba zima a dala ji do skříně. Nehovořila ani o masáži srdce. K odstranění rozporu v obou výpovědích uvedla, že se vyslychajících chtěla rychle zbavit, tak řekla jenom to nejdůležitější a na tohle zapoměla. Mluvila snad o tom ale na Probační a mediační službě.

Po porodu dítěte vyšla ven s tím, že je jí špatně a jde si lehnout. Šla do koupelny, která je na druhé straně a když se sprchovala, přišla tam babička a viděla, že krvácí. Babička trvala na tom, že pojedou do nemocnice, tak mě odvezli do nemocnice. Xxx ji hned přijali, paní doktorce obžalovaná nejprve zatajila, co se stalo, protože se bála, aby se to nedozvěděla babička. Později se přiznala, že porodila, hned šla na sál a mezitím to babičce řekli doktoři. Když se obžalovaná vrátila ze sálu, tak tam již byli policisté a až jim řekla, kde to dítě je. Večer přišel děda s tím, že dítě žije, což obžalovanou zaskočilo, neboť si myslela, že nežije. Pokud jde o otce dítěte, nevěděla, kdo to je, v prosinci 2008 měla nechráněný styk s dvěma muži, jednak s náhodným známým v čajovně, jednak s bývalým přítelem J. M.. Ani jemu však o tom, že je těhotná, neřekla. Kromě kamarádky L. to nevěděl nikdo, nosila volné oblečení, nikdo to na ní nepoznal. Dítě nechtěla, nepředpokládala, že by k porodu mohlo dojít mimo Prahu, myslela si, že dítě po porodu odnese do nemocnice nebo do baby-boxu, byla domluvena s L. B., že by jí při tom případně pomohla.

Obžalovaná v současné době nepracuje, měla nastoupit na střední školu, ale z finančních důvodů jí bylo doma řečeno, že musí do práce a ne do školy, aby to utáhli a tak se nyní snaží sehnat zaměstnání. Je vedena na Úřadu práce, na domácnost vždy přispívala z brigád. Známost momentálně žádnou nemá, ani po tom netouží, v případě potřeby je ochotna absolvovat ochranné psychiatrické léčení, s tím nemá žádný problém, stejně tak je ochotna docházet k úřednici Probační a mediační služby, jejíž smysl jí dříve nebyl příliš jasný. Dosah svého jednání si uvědomuje a již ví dobře, že měla jednat zcela jinak.

Prarodiče obžalované, svědci **F. Č.** a **B. Č.** shodně uvedli, že s vnučkou měli dobrý vztah, vychovávali ji asi od 4,5 let, neboť jejich dcera ani otec T. nebyli schopni se o ni řádně starat. T. s nimi bydlela ve společné domácnosti. Rozhodně si nevšimli, že je těhotná a ani se jim s touto skutečností nesvěřila. V průběhu roku 2009 nic zvláštního na T. nepozorovali, doma chodila oblékána ve volných věcech, v minulosti mívala problémy s váhou, někdy hubla, někdy přibírala. O tom, že dne xxx T. na chatě v Xxx porodila, nevěděli. Ten den jí bylo špatně, hodně času trávila na záchodě, říkala, že ji bolí břicho a má průjem. Ještě jí sháněli léky, protože doma žádné neměli, zda je užila či ne, to neví. F. Č. zjistil po jejím odchodu ze záchodu, že je zde krev, uklízel tam po ní, manželka viděla, že T. krvácí, a proto ji odvezli do nemocnice. Až od lékařů se dozvěděli, že T. porodila. O dítěti nic nevěděli, na chatě ho neviděli, neslyšeli pláč. Po celou dobu, co T. rodila, byli na chatě a ničeho si nevšimli. T. se pak telefonicky ptali, kde je dítě a ona jim řekla, že na chatě ve skříni. Když dorazili zpět na chatu, už tam byla policie. Nechápou, proč to T. udělala, pokud by se jim s těhotenstvím svěřila, určitě by našli nějaké řešení. Je však pravda, že T. byla vždy spíš zamklá, s ničím se jim nesvěřovala, byl patrný i značný generační rozdíl mezi nimi. Pokud jde o T. matku, tj. jejich dceru, ta od nich odešla i s tehdy několikaměsíční T., bylo to však kvůli jejímu příteli, T. otci. Šlo o narkomana a konfliktního člověka, s nímž nebylo možné žít ve společné domácnosti, jejich dcera však trvala na tom, že odejde s ním. Je tedy pravda, že i v důsledku této zkušenosti T. opakovaně zdůrazňovali, že si musí najít takového partnera, který se o ni i případné dítě postará a budou bydlet jinde, že oni už na to nemají ani nervy ani zdraví.

Svědčce L. B. vypověděla, že T. N. zná již řadu let, jsou kamarádky, poznaly se na základní škole. O těhotenství T. věděla, někdy na jaře 2009 se jí T. svěřila s tím, že tloustne a říkala, že buď je těhotná nebo má nádor v břiše a že by byla radši, kdyby to byl ten nádor. Časem bylo jasné, že je těhotná, i když jí připadala pořád stejná, nezdálo se jí, že by jí rostlo břicho. Když se bavily o tom, co bude dál, tak T. neznala žádné řešení, říkala, že až se dítě narodí, tak ho dá k adopci. O podrobnostech se nebavily, ani o tom, kdo je otcem dítěte. Pokud ví, s babičkou a dědou T. vycházela dobře. U hlavního líčení svědkyně doplnila, že byly s T. domluveny, že jí případně po porodu poskytne pomoc a to třeba tak, že dítě taxíkem společně převezou do baby-boxu.

Dále byli jako svědci vyslechnuti policisté OOP Xxx a to **D. S.** a **J. S.**, kteří hledali novorozené dítě na chatě poté, co obžalovaná v nemocnici přiznala, že zde porodila a nechala dítě. D. S. uvedl, že byli na místo vysláni operačním důstojníkem s informací, že v domě se má nacházet novorozeně. Dům prohledávali společně s posádkou RZS, zprvu prohlédli celý dům, místnost po místnosti, nikde nenalezli stopy krve ani žádné jiné stopy svědčící o proběhlém porodu, nenašli ani dítě. Opakovaně se u operačního ujišťovali, jestli prohledávají správný dům. Prohlídku prováděli důkladně, dívali se pod postele, do skříní, ze skříní však nic nevyndávali, pouze je prohlídli vizuálně, nic nenašli, neslyšeli ani pláč. Až když dostali od operačního upřesňující informaci o tom, že by se dítě mělo nacházet ve skříni v místnosti vedle WC, hledali znovu. J. S. uvedl, že po této upřesňující informaci společně se zdravotní sestrou RZS začal vyndávat věci ze skříně. Byly tam především nějaké pracovní oděvy, hadry. Ve spodní části skříně pak našli dítě. Dítě leželo hlavičkou směrem do skříně, bylo zakryté hadry a po jejich odkrytí začalo hned křičet, mělo růžovou barvu, bylo čisté, nebylo od krve. Mělo zakryté i hlavičku, proto ho předtím neviděli a neslyšeli žádné zvuky. Zdravotní sestra ho hned vzala a odnesla do sanitky. Na místě nálezů dítě nijak neoživovali, to dýchalo samo, spontánně křičelo.

Obdobně vypovídala i **svědkyně E. H.**, výjezdová sestra RZS Xxx, která uvedla, že mimino našla právě ona, ale až poté, co jim bylo upřesněno, že má být v oné konkrétní skříni. Při prvotním hledání dítě vůbec neviděli ani neslyšeli, přestože se do skříně dívali. Až když vyndali postupně věci ze skříně, dítě našli. Mimino leželo vlevo dole ve skříni za nějakou igelitkou s taškami a nějakýma hadry. Vyndávala postupně všechny věci ze skříně a když sáhla dovnitř, dál do skříně, tak ucítila něco studeného. Zavolala, že něco má a vytáhla věci ze skříně ven a potom vzadu leželo dítě. Dítě bylo zarovnané, zastrčené vzadu ve skříni, na něm byly hadry, nebylo vůbec nijak vidět. Leželo stočené, obličejem dolů, když ho odkryla, tak protáhlo nožičku a začalo kňourat, bylo ledové, fialové, podchlazené, ale dýchalo. Bylo nahé, na něm byl hadr, omyté nebylo, mělo přestřiženou pupeční šňůru, pupečník byl dost dlouhý, zda byl podvázaný, to už neví, ale byl bledý, což byla známka toho, že v něm není krev a tedy dítěti nic nehrozí. Z toho, že našla dítě živé měla velkou radost a proto ho zabalila a odnesla ho do sanitky a jeli do nejbližší nemocnice. Placentu nenašli.

Svědkyně MUDr. K. K. pracuje jako lékařka v Gynekologicko porodnické klinice Xxx, Xxx, kam se dostavili prarodiče se svou vnučkou s tím, že dívka krvácí. Vyšetřením zjistila, že poranění dívky odpovídá poporodnímu stavu, dívka zpočátku porod popírala, následně jej přiznala. K novorozenci uvedla, že porodila živé dítě a toto předala matce svého přítele, o které tvrdila, že je zdravotní sestra. S kolegou P. dívku upozornili, že dítě musí přivést na ošetření. Dívka opakovaně někomu telefonovala, říkala, že dotyčný nebere mobil, tvrdila, že telefonuje matce přítele. Poté hovořili s prarodiči dívky, tito naprosto vyloučili, že by vnučka mohla porodit, nevěděli nic o dítěti a vyloučili, že by na chatě byla cizí osoba, která by dítě mohla odnést. Vzhledem k podivným okolnostem se rozhodli kontaktovat policii. Dívku ošetřili v narkóze, poté ji vyslyšela policie. Nejprve uváděla, že porodila mrtvé dítě, poté přiznala, že dítě bylo živé a že ho schovala na chatě do skříně. Dívka na ni působila velmi chladně, nijak se citově neprojevovala ani u jedné z verzí příběhu, který vyprávěla, připadalo jí, že se bojí reakce prarodičů. V podstatných bodech shodně situaci popsal další z lékařů **svědek MUDr. D. P.**, jehož výpověď soud přečetl podle § 211 odst.1 tr.řádu.

V souladu s ust. § 211 odst.1 tr.řádu soud přečetl i výpovědi dalších svědků z přípravného řízení, příbuzných a známých obviněné a to: **M. G.**, **H. K.** a **J. V.**, všechny vypovídaly k osobě obžalované, nepravdělně se s ní vídaly, žádná z nich nepoznala, že je T. N. těhotná, nikomu se s tím nesvěřila. **Svědék J. M.** uvedl, že zná T. N. od podzimu r. 2008, kdy prakticky hned spolu začali chodit, seznámila je L. B.. Chodili spolu do poloviny března 2009, kdy T. chození ukončila s tím, že je pro ni časově náročné. T. mu říkala, že s babičkou a dědou vychází špatně, že jsou cholerici, tvrdila, že babička má nádor v hlavě, a proto se chová divně. Jak on sám prarodiče poznal, byli to milí lidé, T. měli hodně rádi. Dnes ví, že T. mu skoro ve všem lhala, např. mu také tvrdila, že její matka zemřela při autonehodě, že ona sama má čtyři umělá žebra, protože ji zalehl kůň, tvrdila, že jí je 21 let, přitom jí v době, kdy se poznali, bylo xx atd. což jak později zjistil, vše nebyla pravda. S T. měli i intimní vztah, tvrdila mu, že užívá antikoncepci. Pohlavní styk měli naposled na konci roku 2008. O dětech se spolu nebavili, T. děti neplánovala, říkala, že k nim nemá vztah. O tom, že je těhotná, vůbec nevěděl. I o porodu se dozvěděl až poté, co mu přišlo předvolání na policii. Když o tom s T. poté mluvil, řekla mu, že se jí narodila holčička, K.. Až na sociálce se dozvěděl, že dítě se jmenuje L.. DNA analýzou se potvrdilo, že je otcem dítěte, mrzí ho, že mu T. o těhotenství neřekla, určitě by se jí snažil pomoci a myslí si, že i prarodiče by jí pomáhali. Její jednání nechápe. Dal souhlas s adopcí. V době před porodem T. naposled viděl v červnu 2009, kdy se náhodně potkali na Xxx, nepoznal na ní, že je těhotná.

fáze, 5-60 minut trvá druhá doba porodní, tzv. vypuzovací fáze, 5-120 minut trvá třetí doba porodní – vlastní porod placenty. Všechny tyto fáze mají různou variabilitu. Kontrakce v průběhu porodu mohou být individuálně různě vnímány, u některých žen jsou prakticky nebolestivé, u jiných naopak. Z poměrně rychlého a nekomplikovaného průběhu porodu lze usuzovat, že se jednalo o spontánní porod hlavičkou. Z popisu uváděného obžalovanou lze usuzovat, že většina plodové vody, nebo i všechna plodová voda, odešla z těla rodičky při vlastním porodu plodu, tedy v druhé době porodní, což většina rodiček nevnímá. K porodu placenty v tomto případě zřejmě došlo při sprchování pod venkovní sprchou, jak popisuje obžalovaná ve své prvotní výpovědi, kdy uvádí, že ...“z ní vypadl ten druhý konec s tou pupeční šňůrou a něco k tomu jakoby přidělaného, takový flák krve s něčím.“... Lze usuzovat, že si obžalovaná neuvědomila, že šlo o porod placenty. Po proběhlém porodu byla obžalovaná v dobrém stavu způsobilá po fyzické stránce poskytnout novorozenci nezbytné poporodní ošetření. Znalkyně vycházela pouze z lékařských zpráv a údajů v nich uváděných, k závěrům znaleckých posudků z psychiatrie nepřihlížela ani je neměla k dispozici, hodnotila stav obžalované pouze po stránce fyzické.

Ze znaleckého posudku z **oboru zdravotnictví, odvětví pediatrie** vypracovaného MUDr. Pavlem Zemanem je pro věc podstatné konstatování znalce, že porod mohl proběhnout tak, jak uvádí obžalovaná. V případě, že matka přerušila pupeční šňůru a pupečník nijak neošetřila, mohlo, ale ani nemuselo (v daném případě skutečně nedošlo) dojít k velkým ztrátám krve z cév pupku, kdy hrozí vykrvácení. Lze připustit i situaci, že po porodu novorozenec nekřičel, byl bledý a nedýchal, později se mohl rozdýchat sám. Protože novorozenec nebyl řádně ošetřen po narození, byl ohrožen na životě jak ztrátami krve z pupečníku, tak i podchlazením. Při posouzení, po jakou dobu by za těchto podmínek novorozenec mohl zůstat naživu je nutné vycházet též ze zevních podmínek. V tomto případě záleželo zejména na zevní teplotě. Novorozenec má energetické zásoby asi na 12 hodin, po které může čelit nepřízní osudu, za extrémně nepříznivých podmínek určitě méně. K případným následkům pro další vývoj novorozence by bylo nutné znát stav novorozence na JIP po nálezů záchranou službou, klinický stav a laboratorní nálezy, přičemž je možné zvažovat, zda nedošlo k případnému poškození mozku, k čemuž se znalec pro nedostatek relevantních informací však není schopen vyjádřit. V každém případě lze fakt, že novorozenec byl nalezen živý, označit spíše za šťastnou náhodu.

V souladu se zjištěným skutkovým stavem jsou i listinné důkazy založené ve spise, zejména protokol o ohledání místa činu s rozsáhlou fotodokumentací, lékařské zprávy, odborná vyjádření zkoumající zajištěné biologické stopy a další listiny. Ze zprávy Úřadu MČ Praha 2, OSPOD vyplývá, že xxx bylo OS pro Prahu 2, xxx vydáno předběžné opatření, kterým byla nezl. N., nar. xxx umístěna do Dětského centra xxx xxx Xxx, Xxx, následně byla xxx u nezletilé L. N., nařízena ústavní výchova a poté co matka i otec nezletilé dali souhlas s osvojením bez vztahu k určitým osvojitelům, bylo zahájeno řízení o náhradní rodinné péči, která již byla realizována. Dětské centrum Xxx potvrdilo, že na jejich účet pod variabilním symbolem patřícím nezl. L. N. byl připsán finanční obnos odpovídající výši porodného, avšak odesílatel této částky nebyl uveden.

Soud po provedeném dokazování hodnotil veškeré důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, a to jednotlivě i ve vzájemném souhrnu, důkladně a pečlivě uvážil všechny okolnosti případu a na základě těchto úvah dospěl k závěru, že vina obžalované byla prokázána tak, jak je ve výroku rozsudku, tedy v jiném směru než bylo původně navrhováno obžalobou.

Základní skutkový děj je nesporný, obžalovaná nechtěně otěhotněla, své těhotenství tajila i před nejbližší rodinou, v podstatě nic neřešila, nic neplánovala, celou záležitost vytěšňovala. Dne xxx začala mít porodní bolesti na chatě svých prarodičů, na záchodě se jí poté podařilo vlastními silami přivést na svět dítě, které po přestřížení pupeční šňůry zabalila do hadrů a uložila na dno skříně. Ještě v této chvíli vše před prarodiči utajila, věc se provalila až v nemocnici, kam byla obžalovaná pro silné krvácení dovezena, i zde však ještě po nějakou dobu o okolnostech porodu i dítěti uváděla zavádějící informace, pravdu přiznala až po určitém nátlaku a současně natolik včas, že se odložené dítě ještě podařilo zachránit, ač šlo zjevně o šťastnou shodu okolností.

U hlavního líčení přišla obžalovaná oproti přípravnému řízení s obhajobou, že jednala tak, jak jednala proto, že byla přesvědčena o tom, že dítě nežije. Nedýchalo, nekřičelo, mělo nezdravou barvu. Nelze však přehlédnout, že tento způsob obhajoby použila obžalovaná až u hlavního líčení, ve své výpovědi u policie se o ničem takovém nezmiňovala, naopak uváděla, že dítě přikryla, aby mu nebyla zima, rovněž znalci před soudem potvrdili, že takovou její interpretaci slyší poprvé. Rovněž lékaři, kteří v nemocnici Xxx poskytli obžalované první ošetření potvrdili, že obžalovaná uváděla, že porodila živé dítě, načež rozváděla další legendy, jak s ním bylo naloženo. V tomto směru tedy soud obhajobě obžalované neuvěřil. Obžalovaná sice neuvedla, jak by se zachovala v případě, že by dítě bylo viditelně živé, ovšem těžko si lze představit, že by jednala jinak, neboť sama výslovně prohlásila, že si absolutně nedovedla představit, že by před babičku předstoupila s dítětem v ruce.

V přípravném řízení rovněž obžalovaná na přímý dotaz vyslyšajícího potvrdila, že si byla vědoma toho, že dítě může ve skříně bez poskytnutí pomoci zemřít. Stejně tak si musela být již v průběhu těhotenství vědoma toho, že jednou porodí, že se o dítě se bude muset někdo postarat, tyto věci však v podstatě neřešila, vytěšňovala je. Tento přístup obžalované nejen ke vzniklé situaci, ale vlastně do značné míry i k životu jako takovému, byl dobře vysvětlen znalci psychology a psychiatry, kteří prováděli již v přípravném řízení její vyšetření.

Jejich závěry potvrzují, že obžalovaná je značně xxx xxx xxx xxx s dispozicí k osobnostním a sociálním selháním. Znalci zmínili xxx xxx xxx xxx a konstatovali, že v důsledku kombinace těchto rysů obžalovaná nebyla schopna se otevřít s těhotenstvím sociálnímu okolí a vyhledat pomoc, nebyla schopna to sdělit ani prarodičům ze strachu, aby nepřišla o další a jediné zázemí a pro volní poruchu situaci neřešila a vytěšňovala.

Znalci dále konstatovali zcela jednoznačně, že v době porodní a krátce po porodu došlo u obžalované k výjimečně náročné fyzické i psychické stresové situaci, k zúženému vědomí, její chování bylo odosobněné, automatické. Znalci se v dodatku svého znaleckého posudku vypořádali i se závěry znaleckého posudku z porodnictví, v němž bylo konstatováno, že obžalovaná byla v dobrém stavu a mohla tedy poskytnout nezbytné poporodní ošetření. Znalci objasnili, že tyto závěry by platily pro psychicky relativně stabilizovanou ženu, nikoli však pro dívku xxx xxx, jejíž reakce jsou jiné a specifické. Mateřský pud obžalované není dovyvinut, je zbržděn od samého počátku těhotenství, u obžalované došlo k obranné regresi s vytěsňením a popřením těhotenství a znalci její duševní stav v době porodu zhodnotili jako výjimečné rozpoležení, které mělo původ ve fyziologických a psychologických procesech vyvolaných porodem. Na druhou stranu však znalci konstatovali, že rozpoznávací a ovládací schopnosti u obžalované nebyly vymizelé, obžalovaná byla tedy do jisté míry schopna posoudit možný dosah svého počínání a do jisté míry (i když podstatně snižené) jej i ovládat. Její trestní odpovědnost vůči spáchanému skutku tak zůstala zachována.

Z popsaných závěrů znaleckých posudků pak soud vycházel i při právní kvalifikaci jednání obžalované, jež bylo původně posuzováno jako pokus vraždy podle § 219 odst.2, avšak již v průběhu závěrečné řeči navrhla sama státní zástupkyně jeho překvalifikování. Ustanovení § 220 tr.zákona je privilegovanou skutkovou podstatou k trestnému činu vraždy, k jejímu použití musejí být kumulativně splněny dvě podmínky. Jednak že se trestného činu dopouští matka při porodu nebo bezprostředně po něm a jednak musí jít o rozrušení způsobené porodem. Podle názoru soudu obě tyto podmínky byly splněny, soud proto kvalifikoval jednání obžalované jako provinění vraždy novorozeného dítěte matkou dle § 220 tr.zákoníku a to ve stadiu pokusu dle § 8 odst.1 tr.zákoníku, neboť obžalovaná se dopustila jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jako matka v rozrušení způsobeném porodem usmrtí své novorozené dítě ihned po porodu, tohoto jednání se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, k jeho dokonání však nedošlo.

Při úvahách o trestním opatření vycházel soud ze všech zákonných ustanovení. Je zřejmé, že obžalovaná se dopustila závažného protispolečenského jednání, kdy k fatálnímu následku, tedy ke smrti novorozence, nedošlo prakticky jen shodou šťastných náhod. Na druhou stranu však soud musel přihlédnout i k polehčujícím okolnostem, k věku a dosavadní bezúhonnosti obžalované a zejména pak k její osobnosti jako takové. Je evidentní, že obžalovaná sama je do značné míry obětí, je dítětem pocházejícím z naprosto dysfunkční rodiny, má řadu traumatických zážitků z dětství, které ani pozdější péče prarodičů nedokázala vymazat a v jejím útlém dětství tak lze zřejmě hledat i pravou příčinu jejího jednání, které je předmětem soudního projednání. Znalci potvrdili, že obžalovaná může být v budoucnosti nebezpečná především sama sobě a zdůraznili, že tím prvotním, co by měla podstoupit, je zejména léčení.

K její osobě bylo zjištěno, že dosud nemá záznam v rejstříku trestů. Ze zprávy ÚMČ Praha 2, OSPOD vyplývá, že ml. T. N. vyrůstala od narození v neuspořádaných rodinných poměrech, otec se na výchově a výživě dcery prakticky nepodílel. Dne xxx 1992 byla nezl. svěřena do péče matky, která se v r. 1992 provdala za pana R., s nímž měla další dítě, a to nezl. R. R., nar. xxx, který vyrůstal nějakou dobu v ústavní péči. Po dohodě s matkou již v r. 1996 převzali vnučku T. do své péče prarodiče Č.. Situace matky se ještě více zhoršila v r. 2001, kdy tato začala ve větší míře požívat alkohol, přestala se o dceru zajímat, OS pro Prahu 2 svěřil nezletilou do péče prarodičů. V r. 2006 matka nezl. T. zemřela, nezletilá se se smrtí matky těžce vyrovnávala. Péče prarodičů byla hodnocena vždy kladně. Mladistvá T. N. se v posledním období nápadněji oblékala do černého oblečení, uznávala tzv. gotický styl, věnovala se historickému šermu. Nekouří, nepije, nepožívá drogy, není členkou žádné závadové party. Dosud nebyla policií vyšetřována ani projednávána pro přestupek. Trpí xxx xxx xxx xxx xxx, proto měla ve škole slabý prospěch. Ukončila 9 tříd ZŠ, poté nastoupila na Střední školu xxx, obor xxx, kterou z důvodu neomluvených absencí ukončila, poté nastoupila na Střední školu xxx xxx, o tento obor neměla zájem, na žádost byla docházka ukončena. Od r. 2007 byly s nezl. na OSPODU řešeny výchovné problémy, T. měla vztahové problémy s kolektivem, ale i s prarodiči. Byla výbušná, někdy měla návaly vzteku, s prarodiči si nerozuměla, měla problémy xxx xxx. Byla jí doporučena péče xxx, kam docházela. K projednávanému provinění se ml. T. N. nechce vyjadřovat, vyjádřila radost, že je dcera zdravá, necítí se na to, že by se o ni mohla starat, souhlasila s adoptí.

Ze zprávy Xxx xxx střední školy se sídlem v Xxx xxx bylo zjištěno, že T. N. navštěvovala tuto školu v období od xxx xxx, byla vyloučena pro neomluvenou absenci. S podmínkou byla vzata zpět do školy xxx a vyloučena byla opět pro absence dne xxx.

Studovala obor xxx xxx, neměla o školu zájem. Škola se specializuje na xxx xxx (xxx xxx, xxx). Ředitel školy Mgr. L. H. a třídní učitelka L. – Č. hodnotili T. N. jako extrémně lhavou dívku, která dle nich lze tak často, až sama svým lžím věří, žije ve svém světě, je jiná než ostatní, domnívají se, že má celkově xxx xxx. Vymýšlela si, že si koupila hrad, že má koně, osla, hada a další věci, žila středověkem. V r. 2008 měla T. potíže s xxx xxx, proto iniciovali její léčbu na Xxx xxx. Ve škole T. zažila těhotné spolužačky, hovořili při výuce o tom, co dělat v takových případech, hovořili o adopcích, o baby boxech.

Ze zprávy probační a mediační služby středisko Praha ze dne 23. února 2010 doplněné dne 13. srpna 2010 vyplývá, že ml. obv. T. N. absolvovala celkem tři konzultace, na další se již bez omluvy nedostavila a PMS nekontaktovala. Při komunikaci o spáchaném provinění působila T. „odosobně“, bez emocí, zatímco informace o výši hrozícího trestu ji rozrušila k slzám, opakovala svou obhajobu uváděnou v trestním řízení. Zpráva dále obsahuje podrobnější záznamy o dosavadním T. léčení, o průběhu školní docházky a jejím vztahu k rodině a okolí. V případě, že by soud rozhodl o uložení podmíněného trestního opatření, považuje pracovnice PMS za vhodné uložení dohledu probačního úředníka a ochranné psychiatrické ambulantní léčení.

Po důkladném zvážení všech okolností případu a zejména pak osoby mladistvé soud dospěl k závěru, že obžalované lze ještě dát šanci ve formě podmíněného odsouzení. Za stěžejní lze nyní považovat to, jakým způsobem proběhne léčba, jak se k ní obžalovaná postaví a jak na sobě bude sama pracovat, aby si v budoucnu našla odpovídající společenské uplatnění. Jak zdůraznili znalci, recidiva obdobného jednání je takřka vyloučena, obžalovaná však bez účinného a déletrvajícího léčení nebude sama schopna zodpovědného dospělého chování, včetně případného zodpovědného rodičovství.

Ze shora uvedených důvodů proto soud vyměřil obžalované delší podmíněné trestní opatření, tedy odnětí svobody v trvání dvou let s nejdelší možnou zkušební dobou v trvání tří let, přičemž použil přísněnou alternativu tohoto opatření, tj. podmíněný trest s dohledem, v jehož rámci bude povinností obžalované pravidelně udržovat kontakt s probační pracovnicí, která bude sledovat její chování v rodině i mimo ni a odborně ji povede s cílem zajistit, aby v budoucnu vedla řádný život. Obžalované bylo dále v souladu s návrhem znalců uloženo podle § 72 odst.2 písm. a) tr.zákona i ochranné psychiatrické léčení ambulantní formou.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Odvolání mohou podat státní zástupce pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 21. září 2010

JUDr. Michaela Pařízková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Veselská